

LDT LHOTA POD RADČEM

ZTRACENÁ DŽUNGLE

16. 8. 2026 – 29. 8. 2026

Člověk se ani nenaděje, prázdniny jsou v plném proudu a před námi je zase čtrnáct dní, na které se celý rok těšíme. Vracíme se do našeho tábořiště ve Lhotě pod Radčem. Loni jsme se Strojem času cestovali napříč historií, letos ale zůstáváme v přítomnosti a vydáváme se do míst, kam se jen tak někdo neodváží. Čeká nás **ZTRACENÁ DŽUNGLE!** Džungle plná nebezpečí, divokých zvířat, tajemných znamení, zapomenutých ruin a především pokladu, který se prý ukrývá někde hluboko v jejím nitru.

Je sobota 15.8. a jako každý rok přijíždíme do tábořiště o den dříve než děti, abychom všechno připravili. Vybalujeme vybavení, připravujeme stany, kuchyni, herničku, sprchy, latríny a všechno ostatní, bez čeho bychom následující dva týdny asi těžko přežili. Tábořiště postupně ožívá a my se snažíme připravit všechno tak, aby v neděli mohli dorazit naši malí i velcí průzkumníci.

A je to tady! V neděli přijíždějí děti, zabydlují se ve stanech, vítají se se starými kamarády a seznamují se s těmi novými. Projdeme si tábořiště, vysvětlíme základní pravidla a můžeme se pomalu pustit do letošního dobrodružství.

Večer se všichni scházíme ke slavnostnímu zahájení. Jako první si bere slovo náš hlavní vedoucí, který se pro letošní etapovou hru proměnil v šamana Ztracené džungle. Přivítal všechny průzkumníky a vysvětlil jim, že vstupují na místo, kde nic není tak úplně jisté a kde je v následujících dnech čeká spousta zkoušek. Slavnostní oheň jsme tentokrát nezapálili. Ne že bychom zapomněli sirky, ale bylo takové vedro a sucho, že platil zákaz rozdělávání ohňů. No nevádí, oheň si užijeme později... nebo jsme si to alespoň v tu chvíli mysleli.

Po šamanovi se děti ujal naše tři doktorky Amazonky - Apokalypsa, Paranoia a Katastrofa. Každému průzkumníkovi džungle přidělila jedno znamení. Z některých se stali Stopaři džungle, další byli Strážci zeleně a poslední Poslové signálu. Co přesně jejich znamení znamená, to se děti zatím nedozvěděly. Zároveň jsme vytvořili tři velké kmemy, červený, modrý a zelený, ve kterých budou následující dva týdny soutěžit. Džungle jim ale hned na začátku dala jednu důležitou radu. V džungli nikdo nedojde daleko sám.

V pondělí příběhly Amazonky s velkým objevem. Podařilo se jim najít starou mapu Ztracené džungle. Zdálo se to všechno příliš jednoduché, když najednou sama džungle roztrhala mapu na kusy a rozházela je po okolí. Kmeny se tedy vydaly jednotlivě části hledat. Cestu jim navíc komplikovali strážci džungle a každý chycený průzkumník musel čekat, než ho přijde zachránit někdo z jeho kmene. Nakonec se podařilo všechny části objevit a mapu složit. Její velká kopie následně dostala

čestné místo na naší nástěnce a od této chvíle nás provázela celou etapovou hrou. Na mapě se ale ještě objevilo zvláštní znamení, kterému nikdo nerozuměl.

Další den jsme zjistili, že tajemné znamení značí Posvátné dřevo. Kmeny ho musely najít a následně z něj vytvořit své vlastní totemy. Každý si ho vyzdobil podle sebe a od té chvíle měl každý kmen své vlastní poznávací znamení.

Odpoledne měla přijít další důležitá zkouška, a to oheň. Průzkumníci si měli vyzkoušet různé způsoby jeho rozdělování a nakonec pomocí plamene přepálit provaz. Jenže džungle má evidentně trochu zvláštní smysl pro humor. Zatímco první večer jsme oheň nesměli rozdělat proto, že bylo příliš horko a sucho, o pár dní později se počasí otočilo natolik, že v místě našeho ohniště vznikl regulérní rybník. Takže jsme letos s ohněm bojovali nejen v etapovce, ale tak nějak všeobecně.

První středu nastal čas zjistit, proč vlastně děti dostaly svá znamení. Stopaři džungle se učili poznávat stopy zvířat, Strážci zeleně rostliny a listy a Poslové signálu se pustili do Morseovy abecedy. Děti možná trochu překvapilo, že se o prázdninách budou muset něco učit, ale bylo jim řečeno, aby si své znalosti dobře zapamatovaly. Přijde totiž chvíle, kdy je budou opravdu potřebovat. Ve středu jsme také vyrazili do Zbiroha, kde děti navštívily místní muzeum a na chvíli tak vyměnily naši džungli za trochu civilizace.

Další den bylo potřeba pokračovat v cestě a k tomu jsou samozřejmě potřeba zásoby. Každý kmen měl své území a svůj totem, který musel bránit, a zároveň se snažil získat co nejvíce zásob od ostatních. Kradly se vody, konzervy s jídlem, kompas, lana a všechno ostatní, co by se správnému průzkumníkovi mohlo hodit. Jenže kdo už naši Ztracenou džungli trochu poznal, tomu muselo být jasné, že v tom bude nějaký háček. Mezi zásobami se totiž ukrývaly také plné popelnice nebo účtenky z obchodu, které místo bodů nějaké ty body zase ubraly. Ne všechno, co v džungli najdete, je zkrátka dobrý nápad odnést si domů.

V pátek dopoledne si každý kmen připravil vlastní rituální tanec, kterým jednou poděkuje džungli. Kdy přesně přijde jeho čas, jsme jim ale zatím neprozradili. Odpoledne se průzkumníci vydali do Údolí slepých. Jeden člen dvojice měl zavázané oči a druhý ho pouze pomocí hlasu navigoval přes překážkovou dráhu. Někdo zjistil, že „prostě prolez nebo teď najdi míček“ není úplně ideální navigační systém, ale nakonec všichni pochopili, o co džungli jde. Někdy totiž člověk nemůže spoléhat jen sám na sebe a musí věřit tomu, kdo stojí vedle něj.

Zatímco si naši průzkumníci spokojeně pobíhali džunglí, přišel někdo, koho jsme rozhodně nezvali. Tábořem se rozezněla motorová pila a objevili se developéři, kteří dostali naprosto geniální nápad. Ztracenou džungli vykáčí, zvířata vyženou, řeku odkloní a místo toho všeho tady postaví luxusní resort. A samozřejmě parkoviště. Protože bez parkoviště by to nešlo. Děti tak poprvé přestaly bojovat pouze o body pro svůj kmen a musely se postavit za samotnou džungli. Jelikož developéři po sobě zanechali opravdu velkou spoušť, musely s tím naše kmeny rychle něco udělat. Uklízely odpadky, třídily odpadky a nakonec je zrecyklovaly a vymyslely výrobky, které budou pro ně v džungli užitečné.

Modří vyrobili koště a mop, zelení vyrobili loď, která se na souši promění v auto a červení se pochlubili filtrem na vodu, kde byla i část, která sloužila pro zvířátka. I když se naše kmeny opravdu hodně snažily, džungle ale stále neměla svou původní sílu.

V sobotu tedy přišla na řadu další důležitá část příběhu. Poslední nadějí byli Posvátní duchové, jejichž obrazy byly roztroušené po okolí. Kmeny se je vydaly hledat a nakonec se jim podařilo objevit všechny. Jenže se nestalo vůbec nic. Až potom dětem došlo, že tentokrát nejde o to, který kmen bude nejlepší. Duchové musí být všichni pohromadě. Červený, modrý i zelený kmen spojily síly, přinesly všechny duchy na jedno místo a jejich ochranná moc se konečně probudila. Developeři byli z džungle vyhnáni. A protože duchů nebylo tento den evidentně dost, večer jsme si udělali táborové kino a pustili si Ať žijí duchové!

Kino jsme během tábora neměli jen jednou. Téměř každý večer jsme se společně scházeli u večerníčku a občas ho vystřídala delší pohádka nebo film. Některé večery se navíc otevřel náš táborový obchůdek, kde mohly děti konečně utratit své těžce vydělané táborové penízky. V nabídce byly plyšáčky, hračky, časopisy, nějaká ta dobrota a samozřejmě nastalo velmi důležité rozhodování, jestli všechny peníze utratit hned, nebo si něco nechat na další otevírací den.

Po záchraně džungle se dětem od Posvátných duchů dostalo odměny. Ukázali jim cestu dál, která vedla přes Zapomenutou řeku. Most přes ni už dávno neexistoval, a tak si ho musely kmeny postavit samy. K dispozici měly pouze omezený počet prken a nikdo nesměl šlápnout mimo ně. Postupně tedy posouvaly prkna dopředu a snažily se dostat celý kmen na druhý břeh. Za řekou čekaly Ztracené ruiny. A tady konečně přišla chvíle, kvůli které jsme děti nechali učit se stopy, rostliny a Morseovku. V ruinách na ně čekala jedna šifra za druhou. Poslové signálu luštili zprávy, Stopaři hledali správné zvířecí stopy a Strážci zeleně poznávali rostliny. Každý znal pouze část toho, co bylo potřeba, takže bez spolupráce se dál jednoduše dostat nedalo. Na konci ruin děti objevily záhadné znaky, jejichž význam nikdo z nás nedokázal rozluštit. Předali jsme je proto šamanovi, který se vydal na dalekou cestu poradit se samotnou džunglí. A my jsme čekali.

Protože jsme netušili, jak dlouho bude šaman pryč, bylo potřeba se na další cestu pořádně připravit. Kmeny si vyrobily vlastní oštěpy, náboje do foukaček a následně se vydaly na lov. Střílelo se z luku, foukaček, házelo se oštěpem a lovalo se všechno možné, od ovoce až po divokou zvěř. Čím úspěšnější lovci byli, tím více zásob získali na další cestu. Večer týmy předváděly své rituální tance, které byly tak moc povedené, že si všichni zasloužili plný počet bodů.

Druhou středu jsme potom vyrazili na celodenní výlet do nedalekého Plískova. Koupání se tentokrát nekonalo, protože voda nebyla vhodná, ale dětem to podle všeho vůbec nevadilo. Hrály si, povídaly si a prý si celý den náramně užily. Autorka této legendy tentokrát nebyla přítomna, takže musí dát na svědectví ostatních. 😊

Po návratu už jsme netrpělivě vyhlíželi šamana. A hurááá! Šaman se vrací ze své dlouhé cesty a přináší zprávu, na kterou všichni čekali. Záhadné znaky ze Ztracených ruin dokázal rozluštit a předává dětem prastarý svitek s popisem cesty k pokladu.

Kmeny se podle šamanových pokynů vydávají na poslední velkou výpravu. Po téměř dvou týdnech konečně nacházejí místo, které před nimi džungle tak dlouho ukrývala. **POKLAD ZTRACENÉ DŽUNGLE!**

Truhla se otevírá a děti pravděpodobně očekávají zlato, drahokamy nebo alespoň něco, kvůli čemu mělo smysl těch čtrnáct dní pobíhat po lese. Jenže uvnitř je zrcadlo. A právě tady děti konečně zjišťují, co se jim Ztracená džungle celou dobu snažila říct. Pokladem nebylo zlato ani drahé kamení. Byli jím oni sami a to, co společně během celé cesty dokázali. Naučili se spolupracovat, důvěřovat si, využívat schopnosti ostatních a také chránit něco, na čem jim záleží. Mysleli si, že je džungle celé dva týdny připravovala na hledání pokladu. Ve skutečnosti je připravovala na to aby se stali těmi, kteří si jej zaslouží. A abych také neopomenula výsledky etapové hry. Na prvním místě se umístil tým červených a na druhém místě tým modrých a zelených. Tentokrát to bylo opravdu velmi vyrovnané a červení vyhráli jen o maličký kousek.

Samozřejmě by to ale nebyl náš tábor, kdybychom děti kromě běhání po džungli trochu nepotrápili i jinak. Jako každý rok nechyběly pohádky, ke kterým letos všechny oddíly přišly tak nějak za trest. :D Původní plán byl jednoduchý – každý oddíl si připraví vlastní pohádku. Jenže děti se mezi sebou domluvily a rozhodly se, že nám naše zadání trochu překopou. Místo několika samostatných pohádek spojily síly a připravily jedno velké společné představení O Tarzanovi. A musíme uznat, že to byl výborný nápad. Byly skvělé a za své představení si vysloužily pořádný potlesk. Navíc uznejme, že Tarzan se nám do letošního tématu hodil vlastně dokonale.

Nechyběla ani tradiční bojovka. I když letos měla pro každý oddíl trochu jinou podobu. První oddíl vyrazil už za šera, takže si užil takovou lehčí seznamovací verzi. Druhý oddíl šel pěkně za tmy. Třetí oddíl prvnímu a druhému oddílu cestu zpříjemňoval nejrůznějšími zvuky zvířat. No a nakonec taky přišla řada na třetí oddíl, který vyrazil pozdě večer, za pořádné tmy. A pro jistotu úplně jinou trasou než předchozí dva oddíly. Bojovka pro každého na míru. 😊

A když už hodnotíme letošní táborové vymoženosti, musíme zmínit ještě jednu věc. Sprchy! Letos byly totiž naprosto luxusní. Voda měla snad pokaždé opravdu příjemnou teplotu, což u táborového sprchování rozhodně není věc, kterou bychom měli brát jako samozřejmost. Velkou zásluhu na tom měl pravděpodobně náš hlavní topič, který letos přivezl teploměr a poctivě monitoroval teplotu vody, kterou posílal do nádrže. Pokrok zkrátka nezastavíš a moderní technologie dorazily už i do Lhoty.

Stejně dobře jako sprchy fungovala po celý tábor také naše kuchyně. Jako každý rok se vařilo výborně a rozhodně jsme nestrádali. Došlo na pizzu, hamburgery, vepřo knedlo zelo, ale samozřejmě i na klasické táborové speciality. Mezi nimi nemohl chybět ani oblíbený baby guláš, známý v běžném světě pod poněkud nudnějším názvem krupicová kaše.

A najednou je tu konec. Čtrnáct dní, na které se celý rok připravujeme, uteče vždycky nějak podezřele rychle. Začínáme balit kufry a spacáky, uklízet stany a pomalu vracet Ztracenou džungli zpátky do podoby našeho obyčejného tábořiště.

Čeká nás poslední nástup, poslední společné chvíle, objímání a samozřejmě i nějaká ta slzička. Ještě před dvěma týdny přijely děti jako jednotliví průzkumníci a tři soupeřící kmeny a nyní odcházejí jako jedna velká výprava.

A nám nezbyvá než vzpomínat. Na etapovky, výlety, bojovku, Tarzana, večerníčky a táborová kina. Na večery, kdy se otevřel obchůdek a děti řešily, za co utratí své penízky. Na luxusně teplé sprchy, výborné jídlo a na počasí, které nám během několika dní předvedlo takový rozsah, že jsme nejdřív nesměli zapálit oheň kvůli vedru a následně jsme ho nemohli zapálit proto, že z ohniště byl rybník. Ale hlavně budeme vzpomínat na společné chvíle, kamarády, smích a všechny malé zážitky, které se do žádné legendy stejně nevejdou. A co nás čeká příští rok? To zatím nikdo neví. Ale jakmile se vrátíme domů, určitě zase začneme přemýšlet, kam naše děti příště pošleme. Tak zase za rok AHOOOJ ve Lhotě pod Radčem!

Za spolek Provas sepsala doktorka Paranoia (Pepé)

